

DEMOCRATIA

Revista politica, economice și literară

Apare la 5 și 20 ale fiecărei luni.

SUMARUL:

Ioan C. Giulescu	Meetingul Naționalist din Craiova.
Mireio	Uitat... (versuri).
P. C.	Sămănătorii (Sienkiewicz).
M.	Asociația Universității universale (urmare).
Wega	Conferințele.
Sanzio	Notă și impresii.
Nip. Cluj	Închirierea depozitului de medicamente.
* * *	Discuția lui N. I. Popilian, la întrunirea naționalistă din Craiova.
	Moravuri politice, Cultura, Felurite, Cronică, Bibliografii, Poșta redacției.

REDAȚIA :

Craiova, Strada Cazarmelor No. 27

ADMINISTRAȚIA :

La Tipografia Sache Pavlovici, Craiova

ABONAMENTUL LEI 5 PE AN

Un numar 10 bani

Director proprietar, *N. I. Popilian*, avocat.

Secretar de redacție, *Mihail Drăgănescu*, fost magistrat, avocat.

Comitetul de Redacție :

Dem. Constantinescu, profesor, prim redactor; d-nii avocați: *I. C. Giulescu*, *Ștefan Severini*, *Ion N. Popescu*, *Sc. Constangioară*, *Alex. Carianopol*, *G. G. Petrescu*, *G. Pârvănescu*, *N. Constantinescu*, *I. Mitrică*, *Av. Vasculăscu*, *Const. Turceanu*, *Adrian Zeuleanu*, *Barbu Ionescu*, *Marius Kintescu*, *I. F. Popescu*.

„SANATATEA“

Societate cooperativă pentru fabricarea pâinei

CAPITAL 200.000 LEI

împărțit în

8000 acțiuni a câte 25 lei fiecare, plătibile în 5 rate lunare

CRAIOVA

Sediul societății: Strada Justiției No. 36 (Piața Nouă).

Se primesc subscrieri, pentru acoperirea integrală a capitalului, în toate zilele dela orele 8 — 12 a. m. și 3 — 7 p. m.

Prospecte și statute să trimit franco la cerere.

Medalie de Argint și Aur
Expoziția din București 1906

Telefon No. 62.

Grand Prix. Med. de Aur
Expoziția din Londra 1907

Grand Prix. Medalie de Aur, Paris, 1908.

Intâia Fabrică de Ciocolată
din Oltenia

A. L. S. POPPESCU

SOCIETATE IN COMANDITA

CRAIOVA

Strada Buzești, lângă Banca Muncei.

Rog cereți pretutindeni

Ciocolata Poppescu

Meetingul naționalist din Craiova

Din toată țara se ridică glasuri de nemulțumire în contra politicii externe, atât de păcătoasă, ce s'a dus până acum.

În multe întruniri s'a protestat contra solidarității oligarhiei din țara noastră cu oligarhia din împărăția Austro-Maghiară, care sugrumă pe frații noștri de peste Carpați.

La Craiova, protestarea a fost mai impunătoare. Frunzașii tuturor partidelor politice au *convocat poporul*, — arătându-i prăpastia spre care ne mână politica vitregă a unui guvern slugarnic, urmaș al altora asemănătoare acestuia, — și i-au cerut avizul după care să forțeze guvernul să-și schimbe atitudinea antiromânească de până acum.

Cuvântările violente, și mai ales incidentul de la Consulat, regretabil, dar îndreptățit, au sguudit puțin și i-au pus pe gânduri pe acei ce cocoțați pe nedrept la condu-

cerea statului nostru au crezut că-l pot conduce după bunul lor plac și fără să ție sama de aspirațiunile naționale ale poporului român.

Faptele petrecute la Craiova au lămurit dorințele opiniei publice românești și mai ales au anunțat situațiunea gravă, ce va crea, această opinie publică, acelor ce cred că mai pot continua s'o sfideze cu politica lor trădătoare de neam.

Cu toate bârfelile, celor ce credeau că au pus monopol pe naționalism, și cu toate acuzațiunile nedrepte, ridicate de către câți-va servitori de club, în contra acelor ce au pregătit marea manifestatiune românească dela 26 Octombrie, meetingul dela Craiova a înscris o pagină frumoasă în istoria noastră națională și veninul a câți-va pigmei, nu va fi în stare să o întunece.

Ioan C. Giulescu
Advocat.

U i t a t . . .

*Uitat de-ai mei toți și de tine
Azi nime 'n ușa mea nu bate...
Pustie, lungă'mi trece viața
In trista mea singurătate.*

*Și nu-i o stea ca să pătrunză
Cu raza-i blândă, viorie
Și să-mi călăuzească drumul
In noaptea rece și pustie...*

*Și nu-i un suflet să mă simtă—
Un suflet alb ca o poveste,
Și 'n nopțile târzii cu lună
La poarta casei să m'adeste.*

București.

*Ce dor mi-ar fi de o iubire
Curată, dulce, liniștită,
De o iubire ideală
Cum doar prin cărți mai e cetită...*

*Dar vezi c'asă mi-a fost ursita.
Să stau pe veci în părăsire,
Și 'n gândul meu să nu străbată
Din cer o rază de iubire.*

*Ca 'ntr'un pustiu fără lumină
Va trece viața mea întreagă,
Căci nimeni nu-i să mă iubească,
Și nimeni nu-i să mă 'nțeleagă!*

Mireio.

Surmenajul.

(Urmare)

Nu vorbii lui Mihai de hotărârea luată, de a fi retras din colegiu; îi spusese numai că orice s'ar întâmpla, mamă-sa știa că el făcuse tot ce i-a stat în putere și că n'are să fie supărată că n'a făcut mai mult. Această asigurare păru că-l consolează, cu toate că-mi zice iar:

„Oh! cât de multă supărare am să fac bieteii mele mame“.

Ideia că o să revadă pe mamă-sa și pe Lolica și pe preotul din Zelesin și aceea casă iubită, îl făcea să suradă printre lacrimi. Acolo, cel puțin, îl aștepta o inimă de mamă, bunăvoința omenească, liniștea și odihna. Acolo știința o să i se înfățișeze subț o figură prietină, acolo plămâni lui de copil o să poată respira un aer mai curat. Așteptam deci pentru el acele sărbători ale Crăciunului ca o salvare, și numărăm zilele cari ne mai despărteau de ele și cari aduseră lui Mihai decepțiuni succesive. Părea că totul s'a invoit contra lui. Ca să se deprindă copiii cât mai bine cu limba germană, li s'a dat ordin să nu vorbească altă limbă între ei. Mihai uită să vorbească nemțește într'o zi și din astă pricină fu muștrat în public.

Mustrea asta l'a desperat complet;

fețișoara lui căpătă o expresiune aproape tragică; totdeauna părea că năbușește un suspin; uneori ochii lui aveau privirea unei păsări rânite, pe urmă fu apucat de o somnolență stranie, gesturile lui deveneau automate și vocea lui aproape stinsă, deveni de o tăcere de mirat și de o supunere pasivă. Invăța lecțiile și își scria temele ca și altă dată, dar din simplu obicei. Se băga de samă, că pe când își repeta declinările se gândea la altceva, sau mai bine zis nu se mai gândea la nimic. Întrebându-l într'o zi dacă și-a isprăvit toate lecțiile, ini răspunse cu vocea lui moale și cam adormită:

„Cred că asta nu folosește la nimic“.

Devenea din ce în ce mai palid, până ce ajunse aproape străveziu. Delicatul lanț de vine care se accentua pe tâmpile lui când se aprindea altă dată, acum era în continuu vizibil. Ți-era mai mare jalea să vezi acel chip frumos, aproape ingeresc, făcându-ți efectul unei flori gata să se vestejească.

Nu era bolnav, dar puterile i se duceau. Nu mai putea să-și ducă toate cărțile în ghiozdan, așa că nu-i mai dam de cât o parte din ele, iar pe celelalte i

le duceam eu, fiindcă luasem obiceiul de a-l însoți în toate zilele și de a mă duce să-l iau de la colegiu.

În sfârșit veniră și sărbătorile Crăciunului. Căii de la Zalesin așteptau de două zile, iar o scrisoare a doamnei Maria ne vorbea de bucuria cu care eram așteptați.

„Am auzit, Mihai, că nu merge, scria mamă-sa încheind scrisoarea; „perfect“ nu mai sper; aș vrea numai ca profesorii tăi să fie convinși cum, sunt eu, că ai făcut ce ți-a stat în putere“.

Dar profesorii aveau o opinie cu totul opusă și proba sta în carnetul cu notele.

Micul Mihai era socotit ca incapabil și eliminat din școală. Când îmi aduse știrea asta, inoptase aproape, iar zăpada cădea deasă și n'am putut să-i văd bine fața. Am văzut numai că se apropia de fereastră și că privea în tăcere fulgii de zăpadă cari se învârtteau în aer. N'ași fi dorit să am eu gândurile bietului copil, gânduri cari trebuie să se fi învârtit în capul lui ca fulgii de zăpadă în aer, și preferai să tac.

Trecu astfel ca un sfert de ceas, în care timp se întunecase de tot. Mă apucai să așez câte ceva într'un cufăr și văzând că Mihai sta tot la fereastră, îl întrebai, în sfârșit;

Ce faci acolo copilule?

Nu e așa, îmi zise cu o voce care tremura și se oprea la fie care silabă, că mama și Lolica stau în minutul acesta lângă sobă în salonul cel verde și se gândesc la mine?

E foarte posibil. Dar de ce-ți tremură glasul? Nu cumva ești bolnav?

Nu e nimica dar mi-e foarte frig.

Îl pusei să se desbrace și să se culce și priveam cu milă genunchii lui slăbiți și mânuțele lui fine ca niște ramuri de salcie. Îi detei apoi un ceai ferbinte.

Te simți mai bine acum?

Oh! da, dar mă doare capul.

Sărac căpșor! Copilul obosit adomi, găfâind din peptșorul lui cel îngust. Eu

isprăvii de strâns în cufăr și apoi mă culcai și eu.

Pe la ceasurile trei din noapte, fusei deșteptat de lumina și murmurul care îmi era așa de bine cunoscut. Deschisei ochii, inima mi se bătea de grije. Lampa era aprinsă și Mihai așezat la masă numai în cămăse, cu obrajii aprinși (roșii ca para focului) și cu ochii pe jumătate închiși ca și cum ar fi voit să-și concentreze și mai mult atențiunea, cu capul ușor plecat pe spate, repeta cu vocea lui monotonă:

Subjunctiv: *amem, ames, amet.*

Mihai!

Subjunctiv: *amem, ames...*

Îl apucai de braț:

Mihai!

Se deșteptă deabinele și mă privi cli-pind din ochi, fără să mă recunoască.

Ce faci? ce ți este băiatule?

Domnule, îmi răspunse el surzându-l, repet tot fiindcă mâine trebuie să am un perfect.

* * *

Îl luai în brațe și îl culcai în pat, corpul îi ardea ca focul. Noroc că în aceeași casă locuia și un doctor, pe care îl chemai în grabă.

Doctorul n'avu mult de gândit. Îi pipăi pulsul, îi puse mâna pe cap și pronunță: „e o inflamație cerebrală“.

Sărmanul lui creier nu mai putea cuprinde tot ce se căutase a i se mări în cap.

Boala făcu progrese repezi. Telegrafiai D-nei Maria și a doua zi dimineața clopetul, tras cu violență, îmi anunță sosirea sa. Îi deschisei ușa și sub zăbranicul ei de văduvă o văzui albă ca varul degetele-i se infipseră cu nervositate în brațul meu și tot sufletul ei se revărsă în privirea ce-mi aruncă, întrebându-mă brusc:

Trăește?

Da; Doctorul îl găsește mai bine.

Își asvârli pe spate zăbranicul, în care i se cristalizase suflarea și alergă la camera copilului.

Mintisem. Mihai, trăia într'adevăr, dar nu era mai bine. Nu recunosc nici pe mama sa. Numai dupe ce îi pusei ghiață pe frunte, bătu din pleoape și privi cu intensitate figura aplecată asupra lui. Evident că cugetarea lui începu să lupte cu frigurile și delirul, căci buzele îi tremurau; surăse odată, apoi încă odată și în sfârșit zise „mamă“.

Dânsa îi luă într'ale sale amândouă mâinile și stătu așa nemișcată mai multe ceasuri, fără măcar să-și scoată hainele de drum.

Când îi atrăsei atențiunea asupra acestui lucru, îmi răspunse: e adevărat uitasem să-mi scot pălăria.

Acuma schimba ea însăși compresele fiului său. Dânsul o urmărea cu privirea în toate mișcărilor ei, poate chiar fără s'o recunoască. Seara căldura creșcu. În delirul lui declama poezii de Niemcewicz, în nemțește, ori declama vorbe latinești. Eu eșeam mereu din odae, fiindcă nu mai puteam să-l aud. Ca să facă plăcere mamei sale, învățase în secret, răspunsurile cântărețului de la slujba leturghiei și acum mă cutremuram când, în tăcerea nopții, auzeam pe acest copil de 11 ani repetând înainte de a muri, cu vocea-i aproape stinsă:

Doamne, Dumnezeuul meu.

.....

Era în ajunul Crăciunului. Sgomotul stradei se amesteca cu zăngănitul clopotelor de pe la sănii. Orașul își lua aerul de veselie și de sărbătoare.

Dupe ce a inoptat, se putea vedea prin ferestrele casei vecine, pomul de crăciun strălucind de lumină, încărcat de nuci aurite și de jucării înconjurat de căpșoare de copii bălae și oacheșe, sărind ca pe resorturi. Geamurile erau incendiate de lumină și strigățile de bucurie se răspândeau în aer. Erau numai voci vesele, vocile cari din stradă ajun-

geau până la noi, singur bolnavul nostru repeta cu o durere înceată: Doamne, Dumnezeuul meu

.....

Sub gangul casei noastre se opriră niște copii cari purtau o esle, cântând: „Veniți de-l adorați, doarme într'o coșare“. Noaptea Nașterii Mântuitorului sosise și noi tremuram de frică să nu devină noaptea morții pentru noi.

Un moment crezurăm că și-a venit în simțiri, chema pe Lola și pe mamă-sa dar asta dură puțin. Respirația lui șuerătoare se oprea aproape de tot. Nu ne mai puteam face iluzii: sufletelul ăsta abia pe jumătate se mai găsea printre noi.

Gândul lui deja ne părăsise și acum mergea către un infinit întunecat și îndepărtat; nu mai vedea nimic, nu mai simțea nimic, nici chiar capul mamei-și răzemat inert pe picioarele lui. Acum totul îi era egal, nu ne mai vedea. Fiecare respirație părea că-l depărtează și mai mult și că-l scufundă în întunec. Boala stinsese una câte una toate schinteile vieții. Măinile copilului întinse pe deasupra plapomei se desemnau deja cu greaua inabilitate a lucrurilor moarte și figura lui lua o expresiune de demnitate rece. Suflarea lui deveni din ce în ce mai repede și asemănătoare tictacului unui ceasornic. Încă un minut, un suspin și ultimul grăunte de nisip avea să se isprăvească din nisiparniță. Sfârșitul era aproape. Un preot chemat în grabă, veni de-l împărtași cu sfintele taine.

Către miezul nopții, ni se păru că e în agonie; începu a horcăi și a geme ca unul care ar avea apă în gât; apoi tăcu de tot. Dar oglinda ce doctorul îi apropie de gură se acoperi cu un abur de vieață. O oră mai târziu, frigurile încetaseră, crezurăm că era salvat.

.....

De salvare însă nu mai putea fi vorba.

.....

P. C.

Asupra votului universal

— Urmare —

Ca atare, nu vedem de pe timpuri cam aceeași originalitate și iscusință în realizarea marelor probleme politice, în interesul propriu al traiului și binelui public? Englezul nu și a avut cam aceeași tendință naționalistă, bazată pe o întinsă democrație, rezultată și ea tot din cultură și educațiune?

Marele state germane sunt prea ridicate—prea întinse, guvernămăntele popoarelor lor, având azi organizațiuni cu aspirații covârșitoare, găsim însă țeri mici, mult mai mici de cât a noastră, ale căror popoare se bucură cam pe aceeași linie de o cultură și educație poate și mai înaintată, — bună oară Belgia și alta mai mică, Elveția. Și uitându-ne la popoarele acestor două țerișoare, unul regalist și cel alt republican, nu rămănem uimiți de buna stare unde au ajuns prin cultură și muncă rodnică, la care au conlucrat fruntașii cari au condus destinele lor?

Oare fost-a ceva care să intereseze buna stare a societății ca și a familiei, la orașe ori și la sate, fără ca conducătorii locului și organele de ori ce treaptă să nu fi stăruiți de a se introduce și aplica cu aceeași metodă clasică, peste tot, spre binele poporului elvețian?

Câte învățăminte nu s'ar putea trage și de la aceste două țeri, una prea bogată și alta prea săracă, prin natura solului lor, ale căror popoare însă se bucur în felul lor de un traiu vrednic de invidiat or, dacă la ele n'ar fi existat cam același sistem educativ și același focare, care să răspândească lumina peste tot, dezvoltând interesul de progres prin muncă și aplicațiuni rodnice, căror alte împrejurări s'ar datora acea stare înfloritoare la care ele au ajuns? Căror împrejurări s'ar datora că acel incuscrit popor elvețian a transformat masivi stâncosi, prin multe părți înzepeziți, presărând coastele, văile și vâlcelele cu localități

frumoase încunjurate de acele grădini pitorești, atât de mult vizitate de turiștii lumii întregi? Dar acea viață pașnică, acea activitate rodnică și acea cinste desăvârșită, ce să vede peste tot? Cine oare nu păstrează în sine acea mulțumire sufletească, despre cordialitatea și sinceritatea ce au găsit în sânul familiilor elvețiene? Și nu acolo alergăm și noi de multe ori, ca să ne reculegem de oboseala unei vieți plină de griji și de svăpaeli zadarnice?

Ne surprinde peste tot planurile regulate ale orașelor și chiar a satelor, stradele, edificiile, locuințele, curățenia, grădinile; apoi spiritul de urbanitate, armonia între cetățeni, îndeplinirea datorii reciproce; bogățiile; industria și profesiunile, producțiunile? Iar în afară soselele, podurile; apoi culturile de tot felul, grădinele, câmpurile? Și mai presus de toate regulile și ordinea ce domnește în toate? La germani, ca și la elvețieni, la englezi ca și la belgieni?...

Toate acestea pentru că nimeni din acele țări nu doarme, din contră activitatea ce există și care să desfășoare pe fie care zi, împinge pe toți mereu înaintea, *tot înaintea*. Și deprinși cu activitatea și obiceiurile bune, la adăpostul protecțiunii guvernamentale, nu numai că pot să-și desfacă prisosul producțiunilor care le aduce profituri mari, dar se duc aiurea ca să caute de lucru și să găsească surse de îmbogățire și de câștig.

Așa la germani, tot așa și la alte popoare înaintate, care în același timp își întind dominațiunea, copleșind și chiar zguduind politicește tot ce găsește șubred și în stare de inferioritate.

Să încercăm a trece cu observațiunile și la alte popoare, de altă viață, de la care încă putem trage învățăminte. Și aruncăm o privire asupra celor de neam latin, cum li-e obiceiul a se intitula.

(Va urma)

M.

C u g e ț ă r i

Timpul nu poate nimic, asupra unui adevărat sentiment.

Lamartine.

Tot ce este mai rafinat în plăcerea simțurilor, este muzica.

Lew Tolstoi.

N'am avut alți educatori, de cât arta și viața.

Richard Wagner.

Gândurile mari și puternice vin din inimă.

Lamartine.

Ori-ce inimă capabila de o durere reală, este capabilă de bine.

Sfowe.

Eminența sufletului conduce la inso-ciabilitate.

Iubirea singurătății nu poate exista ca pornire primitivă, ci se naște în urma experienței și a cugetării.

Pentru a trăi în lume, este bine să avem o mare provizie de prudență și de indulgență; pentru a ne feri de ceartă trebuie indulgență; iar pentru a ne păzi de pagubă, prudență.

Cine vrea ca opinia sa să fie primită cu încredere, trebuie să vorbească rece și fără violență.

Cu cât cine-va stă mai sus pe scara naturii, cu atât se află din necesitate firească mai izolat.

Wega.

NOTE ȘI IMPRESII

Biurocrații...

Ceasornicul Ministerului bate ora 9 dimineața precis. Funcționarii încep să sosească în biroul Contencios rând pe rând. Cei dintâi fără îndoială trebuie să fie tot Nenea Costică, arhivarul, care pentru a-și rândui hârtiile ce nu mai conțin, vine din obișnuință cu câte o jumătate de oră mai de vreme, și e instalat și azi la biroul dumnealui plin de dosare.

Decanul biroului, Gumovici, fost magistrat pe vremuri, acum un modest funcționar..., stă ghemuit între grămezile de hârtii ce are să verifice, ocupația sa fiind numai și numai să verifice ce au făcut alții...

Din când în când tușește din fundul plămănilor, și se face vânat de atâtea sforțări... Bietul om muncește din greu fără să se mai gândească la înaintare ca tinerii care îl înconjoară, și care se nutresc încă cu iluzii... De altminteri el e mai cuminte când nu-și frământa cre-

erul cu lucruri imposibile pentru cei fără spete, protectorii lui fiind duși de mult în lumea dreptilor!...

Sub-Directorul de alături sună nervos la telefon și face gălăgie spre a-și da mai multă importanță cel puțin așa, căci la rezolvarea hârtiilor, Dumnezeu îl știe cum o fi!?

Într'un târziu cam pe la 11 $\frac{1}{2}$ își face apariția șeful biroului, Dereștescu. Vine grăbit zice-se de la Tribunal unde a fost pentru ca să urmărească procese de ale Ministerului, (gurile rele își spun la o parte că de abia și-a părăsit Kilul la doi..., de la Agop cărciumarul...)

Nici n'apucă să se așeze bine la biroul Dumnealui, care miroase de departe ca tarabele din piață... și începe:

— Costică!.. N'aș mai avea parte de tine Costică!..

— Taci javră!.. îi răspunde pe loc arhivarul obișnuit să-i dea imediat re-

plica, fiind colegi de la începutul carierei lor...

Subalternii rād, iar în vremea asta Dereștescu profită de ocazie când se crede ne observat... spre a'și aranja în ser-tar brânza de burduf, feliile de ghiuden

și sticla cu „șpriț“ cu care rămâne de prânz, ca să sperie și acum ca alte dați pe „Dom Director“ care'l crede că rămâne peste rând la biurou și lucrează nevoe mare!...

* * *

Avansare...

Ghiță Berbeac e impiecat de Minister. Să nu credeți că e numit în slujbă de curând, nu. Are, bietul om, vechime, și încă ce vechime, 16 ani în acelaș post!.. Mulți din acei ce i-au fost inferiori și pe care i-a învățat de la „az buche“ cum zice el, i s'au urcat în cap, sunt mult mai mari și nu mai vor să știe nimic de el... Ba îl și iau în răs pentru că s'a pironit de atâta vreme în acelaș post...

S'au găsit totuși câte odată unii mai miloși cari induioșați de soarta bietului Ghiță au încercat să'l avanseze prin influența lor.

Ce s'a făcut însă, ce s'a dres, nu se știe... Ghiță a rămas tot la postul lui. și când a cerut explicații de la protectorii, aceștia i-au răspuns:

— De... dragă, nu te vrea Ministrull!..

A trecut timp, și Ghiță așteaptă mereu o epocă mai bună în care să poată face un pas înainte, epocă ce nu mai sosește!...

De câte ori se fac înaintări se aprinde.. și vai de colegul care i-o spune că n'are drept la avansare...

E în stare să 'l sugrume nu altceva.. Dacă se găsește vre unul care să i se arate rival, e foc și părjoll.. Nenea Ghiță

în culmea furiei îl onorează... cu tot felui de epitete delicate...

Au trecut nu știu câți Aprilie..., avansări se fac mereu și bietul Ghiță nu se mișcă din impiegație... Are aerul că s'a hotărât să stea așa până va eși la pensie...

...Intâmplarea face să fie înaintați mai mulți colegi chiar din biuroul lui. Ghiță e pierdut... Trece prin toate culorile su-părării, îl vezi galben, negru, vânăt...

— Auzi D-ta, să stau eu tot pe loc, și alții să 'mi treacă înainte... Asta e culmea!.. Am să scriu D-lui Ministru care am auzit că e drept... Văd eu că alt-fel nu merge!..

A scris Ministrului. Rezultatul: nimic pe toată linia!..

Protectorii lui se pun iar în mișcare. Două, trei zile se vorbește de avansarea lui Ghiță, când într'o bună zi e înaintat ca de obicei... tot altul...

Bietul nedreptățit, nedumerit, întrebă iar pe acei în care își pusese speranțele:

— Dar bine nene, iar figură?

— De dragă Ghiță..., acum se opune Directorul!..

Sanzio.

1 Noembrie 1908 București.

In chestiunea depozitului central de medicamente

„Revista Farmaciei“ publică aspre observațiuni în chestiunea *depozitului de medicamente*, care, zice numita revistă, a ajuns o *adevărată babilonie*.

N'ar fi medicamente de loc și personalul e zăpăcit de tot, în loc de farmaciști s'au numit la acel depozit, și la secțiile lui, niște *chivufe*.

Apoi valoroasa revistă dovedește cum mortalitatea este mult mai mare acum când se cheltuește 700000 lei anual, de cât înainte când se cheltuia abia 200000 lei.

Ar trebui zice Revista Farmaciei ca onor. direcțiunea serviciului sanitar să publice un comunicat care să explice cheltuelile fabuloase ce se fac cu depozitul central de medicamente.

Observațiunile acestea sunt întemeiate pentru că într'adevăr cheltuelile sunt fabuloase și mai ales zadarnice, căci medicamentele depozitului central nu pot servi locuitorilor—și mai ales țăranilor—fiindcă de unde înainte, medici de plasă puteau libera rețete care se făceau la ori ce farmacie rurală sau urbană, în conținutul județului, azi farmaciști nu mai execută asemenea rețete de oare ce județul și comunele nu mai plătesc, căci ele posedă câte o secție din faimosul depozit central.

În această chestiune noi putem adăo-

ga, că la Craiova depozitul de medicamente este un adevărat scandal, căci în loc să se numească farmaciști la acel depozit s'au numit oameni fără cunoștințe și chiar femei ce odinioară erau simple casierite prin vr'o berărie.

Și cum îngrijește acel depozit de sănătatea publică, putem cita cazul unui nenorocit—și trebuie să fie multe cazuri de acestea—care s'a prezentat într'o zi la o farmacie cerând să i se panseze o taetură gravă la o mână, spunând că prezentându-se la un spital i s'a răspuns *că nu sunt pansamente.*

Chestiunea depozitului central de medicamente este mult mai gravă decât se crede și acei ce l'au înființat pentru pricopsirea partizanilor politici—lovind în drepturile câștigate ale farmaciștilor, mai ales rurali—ar trebui să înțeleagă că vor da odată samă de risipa banului public.

Nip.

Discursul d-lui avocat Nicolae Popilian

la întrunirea naționalistă de la 26 Octombrie

(Dupe note stenografice)

Frați Români,

Sunt douăzeci de veacuri de când mărirea romană ajungând până în ținuturile ce locuim noi azi, a sămănat cu multe sacrificii civilizația romană în aceste părți. Vremuri grele, uragane cumplite s'au deslănțuit asupra Daciei Traiane, dar sentinela romană din Carpați a înfruntat cu bărbăție torentele de barbari, și dacă în timpurile de restricte farul civilizațiunii romane abia mai licărea ca o candelă bătută de vânt, astăzi el iar strălucește cu putere, mărmurind lumea cu *puterea de rezistență a rasei latine.* (Aplause).

Dacă unele din țările locuite de români au fost ocupate de alte neamuri, cum au fost Transilvania, Crișiana, Maramureș, și Țișoara, iar alte țări ne au fost furate: Basarabia și Bucovina, Românii însă sunt conștienți *de unita-*

tea lor națională și n'au uitat nici un moment idealul lor care este: **unirea politică a tuturor Românilor sub un singur sceptru.** (Aplause prelungite, ovațiuni sgomotoase).

Repet încă odată, ca să se știe, idealul nostru național este: **unirea tuturor țărilor locuite de români, unirea politică a tuturor Românilor.** (Aplause).

Dacă astăzi vi se va citi o moțiune, vorbind despre *unirea culturală a tuturor Românilor*, vă rog să considerați zisele mele ca un *supliment de moțiune* (aplause furtunoase) rugându-vă ca să o aprobați și să o subliniați, pentru ca lumea să știe, că chiar dacă din motive politice ori diplomatice nu toți români mărturisesc, dar ei sunt însă conștienți și nu se vor da înapoi de la nici un sacrificiu ca să-și atingă idealul lor național: **unirea tuturor țărilor locuite de Români.** (Aplause, inimoase ovațiuni).

Frați Români,

Ni se va pune poate întrebarea: de ce nu am discutat până acum în fața lumii acest ideal național? Răspunsul este scurt și vă rog să mă iertați dacă il voi spune în toată cruzimea lui.

Din greșeala partidelor noastre politice, partide cari nu alcătuiesc majoritatea populației acestei țări. (Aplauze entuziaste) s'a crezut că nu e bine să spunem pe față acest ideal național.

Tot din greșeala partidelor politice, s'a crezut nemerit ca România să fie atașată în politica externă, la politica Austriei și aceasta a fost o nenorocire după urma căreia suferim atâtea rele. (Aplauze). Față cu abuzurile și provocările Austriei politicienii noștri au crezut de cuviință că România, un stat mic, este bine să facă o *politică prudentă*, politică ce foarte bine a numit-o *d-nu Vrăbiescu, politică de slugărnicie și lașitate*. (Aplauze). Dar unde nu mă împac cu cele zise de d-l Vrăbiescu este în privința afirmațiunii Domnii-sale, că această politică greșită s'a dus din cauza indolenței poporului Român și a lipsei lui de entuziasm. (Protestări în public). Aci d-l Iulian Vrăbiescu se înșală. Poporul Român, după cum am mai spus, este conștient de idealul lui național și este capabil de cel mai înalt entuziasm și nu el este cauza politice externe detestabile ce ducem, nu. (Aplauze).

Se știe că în această țară sunt, din nenorocire, două clase sociale separate printr'o prăpastie: *clasa conducătorilor*, sau mai bine zis a celor care singuri s'au erijat în conducători, și *clasa poporului* care habar n'are de politica ce fac conducătorii. De aceia dacă s'a dus o politică greșită și dacă greșala a fost mare în *privința politice externe*, apoi este știut de toată lumea că *nu poporul* este vinovat de această politică nenorocită, ci sunt vinovați *conducătorii poporului*. (Aplauze furtunoase, ovațiuni). Și dovadă despre aceasta este că v'ați strâns cu toți aici ca să mărturișiți că ați greșit și luând avizul poporului să dați altă orientare politice noastre externe. (Aplauze).

Dar, să dau câteva pilde din care se constată că d-v. conducătorii, nu poporul, sunteți vinovați de politica externă nenorocită ce s'a dus până acum. Este știut că dacă avem să ne plângem de Unguri că torturează pe frații noștri,

totuși Ungurii au ocupat cel puțin cu forța, țările ce au subjugat, dar Austria ne-a furat pur și simplu *Bucovina*, conștient că nu trebuia să arătăm prietenie acestei lacome împărății, politicienii noștri i-au arătat, ba ceva mai mult, în timpurile noastre când România era incurcată, Austria a găsit de cuviință să ne răpească o bună parte din țară: de la Mehadia și până la Verciorova, și D-vs. (oratorul se adresează fruntașilor politici după scenă) care vă duceți des la Mehadia, ați văzut cu lacrimile în ochi câtă depărtare este de la vechiul hotar până la cel nou. Cine este vinovat, că nu s'a protestat contra acestei răpiri? Poporul? Nu. D-v. sunteți vinovați, D-voastră conducătorii. (Aplauze). Dar la râul Vadului, când s'a numit o comisiune parlamentară să hotărască granița între noi și Unguri, cine este vinovat că s'a lăsat Ungurii să intre pe pământul nostru cu 8 klm. cine este vinovat de lucrul acesta? Poporul? Nu. D-voastră sunteți vinovați, D-voastră conducătorii, pentru că trebuia să protestați. (Aplauze, ovațiuni îndelung repetate). Vedeti D-lor că nu poporul român este vinovat de politica externă ce s'a dus până acum, ci conducătorii lui, căruia el și-a încredințat destinele. Toate partidele politice sunt vinovate—zic aceasta chiar cu rizicul de a fi eliminat din partidul meu—de politica păcătoasă ce s'a dus până acum (Aplauze). Căci aceste partide politice, nici nu sunt, expresiunea majorității poporului, nici nu consultă pe popor în afaceri grave. Și pentrucă s'a procedat greșit până acum, ar trebui ca de acum înainte guvernării, când e vorba de chestiuni politice importante și mai ales de chestiuni naționale, ar trebui zic, pentru fericirea națiunii, ca acești guvernanti să consulte *mai rar pe M. S. Regele și mai des pe M. S. Poporul*. (Aplauze sgomotoase, ovațiuni îndelung prelungite. Aprobări și strigăte de: bravo! să trăești!).

Și în vremurile astea turburi, când Europa orientală este sguduia de un

cumplit cutremur, când după furtuna ce se deslănțuește în Balcani, va cădea și o grozavă ploaie de sânge, se cade ca noi să ne trezim din somnul în care ne-a aruncat politica noastră greșită. Și astăzi când toate popoarele cer drepturi și pământuri, și când popoarele mici își măresc puterile, iar Iacoma Austria își mărește teritoriul despoind — în plină pace, după cum a procedat întotdeauna — pe Turcia, răpindu-i Bosnia și Herțegovina, fără nici un drept, neputând invoca nici dreptul armelor, nici chestiunea națională—căci țările acestea sunt locuite de sârbi — nici reintregirea fostului ei teritoriu, căci niciodată Bosnia și Herțegovina n'a aparținut Austriei— astăzi față cu acest nou act de samavolnicie nemțească, nu este timpul ca să spunem Austriei că ne-am săturat de prietenia ei și să cerem Europei, pentru ca să silească Austria să ne dea Bucovina ce ne-a fost furată, și noi vom putea invoca și *chestiunea națională*, și reintregirea vechiului nostru teritoriu, căci frumoasa Bucovină a făcut parte din cuprinsul teritoriului nostru. Este timpul să ne luăm pământurile ce ne-au fost furate, să dăm mână de ajutor fraților noștri subjugăți, să spunem pe față idealul nostru național. (Aplauze, ovațiuni). Este timpul ca să declarăm sus și tare că idealul nostru este: *unirea*

tuturilor țărilor locuite de Români, și nu ne vom da înapoi de la nici un sacrificiu pentru îndeplinirea lui. (Aplauze)

Frați Români,

Este timpul să declarăm guvernelor noastre că ne-am săturat de politica *diplomaților noștri, acelor prinți scăpătați ce au uitat să grăiască românește și prin urmare și să cugete românește*. (Aplauze furtunoase. Aprobări, ovațiuni îndelungate).

Să declarăm că nu înțelegem ca ministerul nostru de externe să fie un fel de *oficiu de scuze*. (Strigăte de bravo! ovațiuni).

Și dacă e vorba să cheltuim atâția bani cu acești diplomați; cu jocurile de cărți și cu chefurile lor, mai bine să desființăm ministerul de externe cu toți diplomații lui; căci dacă e vorba de scuze, le poate cere un singur funcționar la telefon. (Aplauze).

Și pentru ca să sfârșesc, țin să declar — întâmplă-mi-se orice—că ar trebui ca guvernul român să țină seamă de dorințele poporului, și să schimbe politica externă cu un minut mai înainte, pentru ca *să nu fie silit* să-și schimbe politica externă, dupe cum în 1907 a fost silit de popor să-și schimbe politica internă.

Am zis. (Aplauze prelungite, ovațiuni).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Moravuri politice

Un viitor decorat. — Nu mai rămâne nici o îndoială că prefectul poliției orașului Craiova, în urma actului de slugărnice față de consulul nemțesc, va primi o decorațiune de la Viena.

De sigur d. Catone Călugăreanu se va mândri, în fața cetățenilor săi, cu această distincțiune de trădare națională. Și poate—mai sunt între liberalii naționali și alți trădători decorați!—Catonele nostru va găsi chiar imitatori. Ce nu se întâmplă la noi!

* * *

Guvernului i-a sunat ceasul din urmă. Dovadă este halul desperat în care se scriu gazetele acestui regim ce va rămâne de

tristă memorie pentru Români.

* * *

Un pamflet Craiovean, ce-și zice România Nouă, care odată era o bună gazetă când eră scrisă cu multă inimă de profesorul Metzulescu, publică articole de o mojicie rară la adresa directorului revistei noastre.

Dupe cum ni se spune, ar scri în acest organ un domn Alex. Olteanu, pe care lumea l-a auzit când îndemna pe directorul nostru ca să ducă mulțimea la consulat să spargă geamurile.

Dupe cum se știe d. N. Popilian, om prudent, n'a îndemnat pe nimeni să facă asemenea fapte și nici d-sa nu s'a dus la consulat.

Dar liberali-brătieniști, cari în dorința lor nebună de a răsturna pe d. Sturza, s'au alipit la o manifestațiune românească pentru a o compromite prin politica lor mârșavă, neisbutind să-și ajungă scopul, caută acum de a scăpa de urgia D-lui Sturza, să arunce vina violențelor asupra altora.

Infamia s'a dovedit însă, și va rămâne în obrazul celor ce au născocit-o.

* * *

Liga desnădăjduiților. — Un grup de conservatori, din aceia cari mai speră și azi în triumful blazoanelor, în triumful acelei clase așa zise greșit, aristocrație, dar care în realitate este o mână de înstrăinați ce au fost cocotați la înălțimi din cauza prea marelui răbdări a popoului nostru, văzându-se învinși complectamente, s'au hotărât să-și strângă resturile și să înceapă o luptă disperată, adunați într'o ligă ce au botezat-o „Liga conservatoare“.

În acest scop, desnădăjduiții noștri, au deschis și o capelă nouă în sala „Dacia“ din București, unde speră să adune credincioși cari să asculte imnurile lor învechite.

Impresiunea ce are cineva comparând biserica liberală și mai ales moderna și înălțătoarea biserică conservatoare democrată cu primitiva capelă de la Dacia, este cea dobândită din comparațiunea unei biserici moderne din centrul Capitalei noastre, unde ridică imnuri preoți culți și coruri alese, cu o sărăcăcioasă biserică de mahala unde s'aude cântând cu glasul trăgănat și monoton vre un preot sau dascăl, din vechea școală grecească, uitați de D-zeu pe pământ.

Zadarnică luptă, domnilor, cu liga conservatoare, peirea voastră a început de mult, și nici prin cea mai disperată ligă nu veți putea introna iarăși în țara noastră o credință învechită și considerată de toți ca păgână.

Cultura

S'a deschis stagiunea Teatrului Național din Craiova.

Între primele piese ce s'au jucat au fost: „Despot Vodă“ și „Porcarul și mărița Sa“ piese naționaliste. Aceasta face onoare d-lui director al teatrului, *Virgil Broscărescu*.

* * *

Alături de o trupă de actori, bună de alt-fel, rătăcește în lungul țării un artist de valoare, e *Radu Demetrescu*, fratele Poetului... Dacă cei de la teatrul națio-

nal din Craiova, ar fi oameni cu chibzuință, ar trebui ca să ofere acestui talent rătăcitor—de al cărui nume ne leagă amintirea „dulcelui Traian“—un loc de societăți la teatrul Craiovei, unde sunt atâția societari cari de mult ar fi trebuit, dacă nu înlăturați—scoși la pensie, în interesul Artei și al Frumosului—atât de mult venerat de d. Virgil Broscărescu, și pentruca să nu se mai creadă ca încurajem lenea și îndărătnicia.

N. I. P.

Felurite

Doamnele din *elita* bacaoană s'au hotărât să supoarte amenda la care a fost condamnată doamna Anicuța Vlad, de către justiția (?) maghiară. Așa *elită* mai înțelegem și noi.

* * *

Un profesor Craiovean, care pămă

acum nu s'a distins de cât prin acte de neurastenie, găsește de euvință ca să înjure birjerește și să bârfească pe anumiți oameni, cari de altfel nu l'au jignit cu nimic, fiindcă aceștia nu ar fi *naționaliști consacrați*.

Nu crede infumuratul dascăl, că s'ar

putea, într-o bună zi, ca să-și găsească *nașul* care să-l desbure de naționalismul d-sale neurastenic?

Minunea minunilor. La Craiova, directorul școlii normale a închis cu ajutorul elevilor acelei școlii, ciroul stabilit pe un teren al ministerului de in-

strucțiuni publice, pentru motivul că direcțiunea ciroului dă reprezentățiuni cu *măimufe* și nu cu *cai*.

Mai rămâne să vedem, dacă tribunalele vor sancționa fapta *directorului școlii normale*, care este—licențiat în drept zice-se—in drept.

C r o n i c ă

Cu o mai mare făgăduială și cu un program mai serios, din punct de vedere al educației, a apărut de curând, „Biblioteca Românească“ pe care o tipărește vechea și cunoscuta casă de editură „Socec“.

Intr-o notiță de cronică nu se poate vorbi pe larg, de numerile apărute până acum, mai ales că în câte-va săptămâni ni s'au dat 16 broșure, care copriind lucrări originale și traduceri, a celor mai de seamă dintre scriitorii noștri tineri.

Fie care număr cuprinde note explicative asupra autorului și aprecieri asupra lucrării, în așa chip că cetitorul este introdus oare cum pregăit în conținutul fiecărei cărți.

Aceasta este una din marile deosebiri a „Bibliotecii Românești“ de celelalte, care se pare, că urmăresc cu totul altceva de cât de-a da cărți pentru popor în vederea unei educațiuni culturale.

Din ultimele numere apărute, amintim traducerea d-lui Gârleanu, după Alphonse Daudet *Nevestele Artiștilor*, care cu aceeași siguranță de stilist dibaci, adaugă la lucrările sale o carte

bună și prețioasă, pentru ori cine o va avea în biblioteca sa.

Cu o bogăție de rime cu totul noi și cu o mare căldură ni se dă în No. 13 al Bibliotecii, splendida piesă a lui François Coppée, *Pentru Sceptru*. Traducerea se datorește poezilor D. Nanu și Orleanu. Cel dintâi, mai ales, este unul dintre scriitorii noștri, care pe lângă un talent remarcabil, are și-o serioasă cultură. Nedreptatea ce se face acestui scriitor prin faptul că se lasă în umbră, în vreme ce atâtia marunți sunt trâmbițați pe toate potecile, este încă unul din păcatele atmosferei ceoase ce plutește în literatura noastră.

Sunt apoi alte traduceri datorite scriitorilor N. Dunăreanu, M. Dragomirescu ș. a.

Cu alt prilej vom vorbi mai pe larg de toate lucrările apărute în „Biblioteca Românească“. Până atunci cetitorii noștri se vor convinge ei singuri de însemnătatea acestei bibliotecii, pe care o poate avea fiecare numai pe prețul de 30 bani exemplarul.

E. Taină.

* * *

Neamul românesc din 2 Noembrie vorbind despre meetingul național din Craiova, sub semnătura profesorului V. Mihăilescu, schițează într'un chip măgulitor cuvântarea directorului nestrucea ce dovedește încă odată că acest profesor, e sincer și poate admira un discurs naționalist chiar când nu e ținut de un iorgist.

Dar este nedrept d. Mihăilescu în afirmațiunea sa că n'a fost multă lume. De sigur e la mijloc o chestiune de gelozie, pentru că n'au luat inițiativa iorgiști sau Liga după cum mărturisce chiar corespondentul „Neamului Românesc“.

Este timpul să spunem că d. Iorga și colaboratorii domniei sale au început să-și piardă simpatiile opiniei publice românești, din pricina năzuinței ce au ca să monopolizeze naționalismul. Și noi care dorim foarte mult ca naționalismul român să nu dea faliment, regretăm a-

titudinea celor de la „Neamul Românesc“ față cu mișcarea naționalistă din Tară ce n'ar avea obârșie iorgistă.

* * *

Revista *Ramuri* din Craiova, prin pana unui ilustru necunoscut I. M. M. publică o cronică defavorabilă meetingului naționalist ținut la Craiova.

Și revista ramuri, îngăduind publicarea unei cronice atât de înveninate, crede că naționalismul a fost monopolizat de anumiți oameni din țara noastră și când alți vorbesc de naționalism — *consacrații* solidarizându-se cu apăsătorii neamului nostru—aceștia, deși sinceri, sa fie huliți.

Se înșală d. I. M. M. și toți colaboratorii dumisale. Naționalismul nu este o *marfă* pe care s'o exploateze numai oameni de meserie naționalistă, cari adese ori au fost demascați ca

șarlatani, naționalism poate face ori ce om ce-și iubește neamul.

Dacă „Ramuri“, urmând alte exemple, critică naționalismul aceloră pe care d. I. M. M. nu-i

crede *consacrați* greșește, și nouă cari simpatizam „Ramurile“, ne pare rău, foarte rău.

Fulger.

Bibliografii

În editura librăriei Leon Alcalay București a apărut:

Muzicantul orb No. 373 din *Biblioteca pentru toți* admirabilă povestire a lui W. Korolenko. tradusă de El. Socor.

Pentru copii cuvântări de Edmondo de Amicis, traduse de d-nu Alexandrescu-Dorna.

* * *

În editura Institutului grafic Minerva a apărut: No. 1 **M. Sadoveanu**, *Duduia Margareta*.—No. 2. **Leonid Andreiew**, *guvernatorul*.—No. 3. **Leonid Andreiew**, *Nuvele*.—No. 4. **Prosper Mérimée**, *Carmen*.—No. 5. **M. Eminescu**, *Proză literară*.—No. 6. **T. Robeanu**, *Poezii Postume*.—No. 7. **Alphonse Daudet**, *Scrisori d-nu moara mea*, a 30 bani volumul. „Minerva“ București.

Teodor Vârnav, *Istoria vieții mele*. „Minerva“ București. **Ion Slavici**, *Spiru Călin*. „Minerva“ București. **Titu Maiorescu**, *Vol. II Critice*. „Minerva“ București.

* * *

Familia No. 3 (București). **Pagini Libere** No. 17 (București). **Moniteur Commercial Roumaine** No. 5 (București). **Foaia de informațiuni comerciale** No. 29 (București). **Revista Culturală** No. 24 (Craiova). **Orion** (revistă astronomică) No. 4 anul II. (București). **Pagini Juridice** No. 36 (Craiova). **Vâlcea Conservatoare** No. 45 (R.-Vâlcea) **Foaia de informațiuni Comerciale** No. 30 (București). **Poezia** No. 9 din Milano (Italia) cuprinde: Versia Malia, Sonetti, Poèmes Hiudous, Pésées-Pierreries, Notte, Il dolore, Sobre uma ânfora de vinleo grâgo, Da le parole de l'esilio, Les forces en marshe, Al mare, etc. **Ecoul Presei** No. 4 (București). **Zavera** No. 40 (București).

Pagini Libere No. 18—19 (Galați). **Ramuri** No. 21 (Craiova). **Pământul Unguresc și Națiunea Română din Ungaria** de D-r I. Tribunu. **Tribuna administrativă**, organ bilunar, al titrațiilor în științe de stat No. 1 (redacția Calea Moșilor 151. București) 50 bani numărul. **Vieța Nouă** No. 18/908 (București).

Poșta redacției

D. Orfănescu, *București*. Mai examinați-vă singur versurile:

„Rogu-te să nu mai scuturi

Căci sub ei în totdeauna.

Imi zâmbea în față luna

Când mă perdeam în săruturi“.

*

„Se-auzea un foșnet printre uscătură

Eu-ți sorbeam cu sete roua de pe gură“.

Apoi, din cauză că comitetul de redacție nu ne permite să publicăm nimic de la persoane necunoscute comitetului, regretăm că nu vă putem satisface.

M. D.

„PLUGARUL“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

CRAIOVA Strada UNIREI No. 80.

Biourou, Technic, Agricol și Industrial

Reprezentanța pentru Oltenia a renumitelor garnituri de treerat H. Lanz din Mannheim

Reprezentanța pentru Oltenia a Motoarelor cu benzină și gaz sărac „Kosmos“, — Societatea garantează soliditatea și buna funcționare a acestor Motoare.

Depozite: Postamente pentru mori. Pietre de mori franțuzești. Pietre pentru mori de apă. Ciocane de ferecat. Teascuri și stropșitori de struguri. Pompe de fântâni și de incediu și Bascule „Garveus“. Tocătoare de nutreț. Tocătoare de sfeclă. Mașini de saramurat grâu. Vânturători. Dărace și scărmanători de lână. Tăvăluge. Trioare. Manometre. Batoze de bătut porumb cu aburi și manuale. Pluguri cu 1 și 2 brazde. Pluguri de coastă. Curele de păr de cămilă. Benzină. Uleiuri minerale. Vaseline. Valvolină. Sonerii electrice. Telefoane. Lămpi și instalații electrice etc.

„SERVICIU SPECIAL PENTRU INSTALAȚII DE APĂ“

Se recomandă în special persoanelor care construiesc din nou, pentru a-și face instalațiile de conducte, în vederea aducerii apei la Craiova.

Reprezentanța Generală pentru Dolj a Societății Generale de Asignare din București

„VICTORIA“

LIBRĂRIA și TIPOGRAFIA

SACHE PAVLOVICI

CRAIOVA

Strada Unirei No. 43 și strada I. C. Brătianu No. 2.

INSTALAȚIE CU ELECTRICITATE